

være ubehagelige nok. Men selv om der bliver sagt, at som Helhed ere Befalingsmændene skikkelige og brave Folk, om end der er adskillige mørke Eksemplarer iblandt dem, maa Befolkningen og Rigsdagen i høj Grad forlange, at der kommer grundig Klarhed frem over de fremhævede Punkter. Men foruden dette er det jo klart, at de paagældende Befalingsmænd i høj Grad have Krav paa Oprejsning, naar det viser sig, at det er uberettigede Sigtelser, der ere fremsatte. Uden at være kendt i den Garnison, hvorom der er Tale, men efter ca. 30 Aars Virksomhed i den Vaabenart, det her gælder, er jeg tilbøjelig til at tro, at det meste af, hvad den ærede Forespørger meddelte, er Overdrivelser og fri Fantasier fra hjempermitterede Soldaters Side. Det er sikkert, at Fantasier har brede og store Vinger, naar Folkene først komme hjem og skulle fortælle om deres Oplevelser under Soldaterlivet. Lad mig samtidig sige til de hjemsendte Soldaters Ros, at gennemgaaende hersker der kun Glæde over den Tid, der er gaaet, og som oftest tale de om den Tid, da de var Soldat, som den muntreste Periode i deres Liv (Modsigelse). Jeg vil hævde det paa det bestemtteste og vil paa-staa, at jeg er mindst lige saa godt kendt med Forholdene som de Herrer, der paa-staa det modsatte. Hvad jeg sagde gælder særlig om dem, der har været pligt-opfyldende Soldater.

Den ærede Forespørger synes at bygge en hel Del paa den Tale, som Chefen for 8de Bataillon ved Modtagelsen af Rekrutterne har holdt. Nu vil jeg tilstaa, at for saa vidt han har brugt de refererede Udtalelser, har han vist sig ikke at være saa veltalende som den ærede Forespørger. Det ærede Medlem turde imidlertid ikke indestaa for Rigtigheden af de refererede Udtryk, men dette „omtrent“, han kom med, er meget farligt netop paa dette Punkt, hvor ethvert Udsagn maa være saa uomtvisteligt, at det kan beediges. Naar Chefen for 8de Bataillon imidlertid har sagt, at den Straf, Rekrutterne bleve idømte, vilde følge dem Livet igennem, er det jo rigtigt. Enhver, der har været Soldat, ved, at det første, der spørges om, naar han søger en Stilling, er hans Forholdsattest, og har han været straffet, skal Straffen paaføres denne. For saa vidt er det alt-saa rigtigt, at Straffen følger ham gennem Livet. Selvfølgelig har Chefen ikke ment, at det skulde genere en Mand, at han f. Eks. har faaet et Par Dages mørk Arrest,

men Meningen har været, at Straffen fulgte ham, fordi den blev paaført Straffattesten. Chefen skal dernæst have sagt, at han vilde tage paa Mandskabet med Jærnnæver. Det undrer mig, at han ikke har brugt Udtrykket „pansret Næve“, det havde gjort sig bedre. (*En Stemme*: Det var før den Talemaade kom.) — Naa, ja, saa passer det altsaa ikke, men det er en Udtryksform, som ligner mange andre af de Former, som blive brugte i Militærvæsenet. (Munterhed). Der er aldeles intet latterligt i det, og jeg skal motivere hvorfor. I det Øjeblik, Folkene høre noget saadant, faa de den Opfattelse, at de kunne vente sig al Landsens Ulykker, men naar der er gaaet 14 Dage, ere de paa det rene med, at der er ingen Fare paa Færde. Slige Udtryk ere Reminiscenser fra gammel Tid, og det er ikke saa underligt, thi den Gang var man vant til at bruge den kraftige Udtryksform. Jeg vil indrømme, at har vedkommende Officer sagt det, er det en noget stærk Udtryksmaade, men at der skulde være noget graverende deri, kan jeg ikke se. Naar nogle Kammerater have sagt, at den, der blev straffet, havde pudset bedre end nogle af dem, der ikke bleve straffede, ere de for det første ganske ude af Stand til at bedømme dette, og for det andet er der altid Tilbøjelighed til at sige, at den Mand, der slipper fri, var lige saa strafværdig som den, der blev straffet. Det er en Udtalelse, vi alle ere tilbøjelige til at betjene os af under saadanne Forhold.

Saa blev der rejst en Tvivl af det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) om, hvilken Betydning Syge- og Straffelisterne kunde have. Det var afhængigt af vedkommende Læge o. s. v., sagde det ærede Medlem, men det er jo slet ikke rigtigt. Rapporterne udvise, hvor mange Sygedage der har været, og naar en i øvrigt elskværdig Kollega ytrede Tvivl om, hvorvidt Rapporterne bleve rigtigt førte, er det kun et Bevis paa, hvor langt Agitationen mod Forsvarsvæsenet har ført os. At Rapporterne kunne blive forvanskede, anser jeg for aldeles utænkeligt. Hele Befalingsmandskabet ved Kompagniet er jo i Stand til at kontrolere det; hvorledes skulde det da være muligt at forvanske Rapporterne? Hvor vidt Agitationen er dreven, og hvordan den har ført til alt andet end til Gavn for Befalingsmændene, mærke vi ogsaa af alle de Taler, vi have hørt, med Undtagelse af den Tale, det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) holdt.